

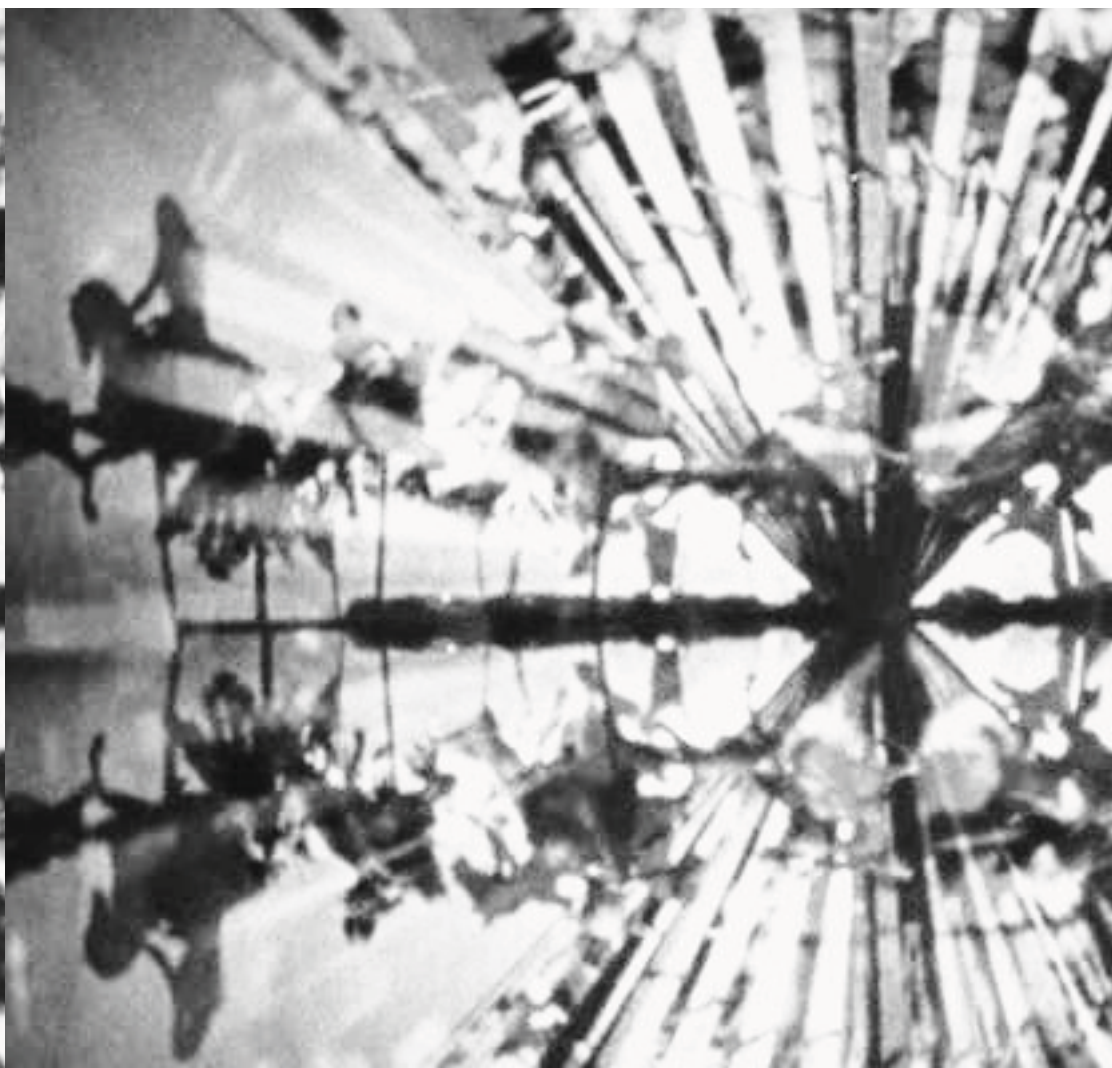
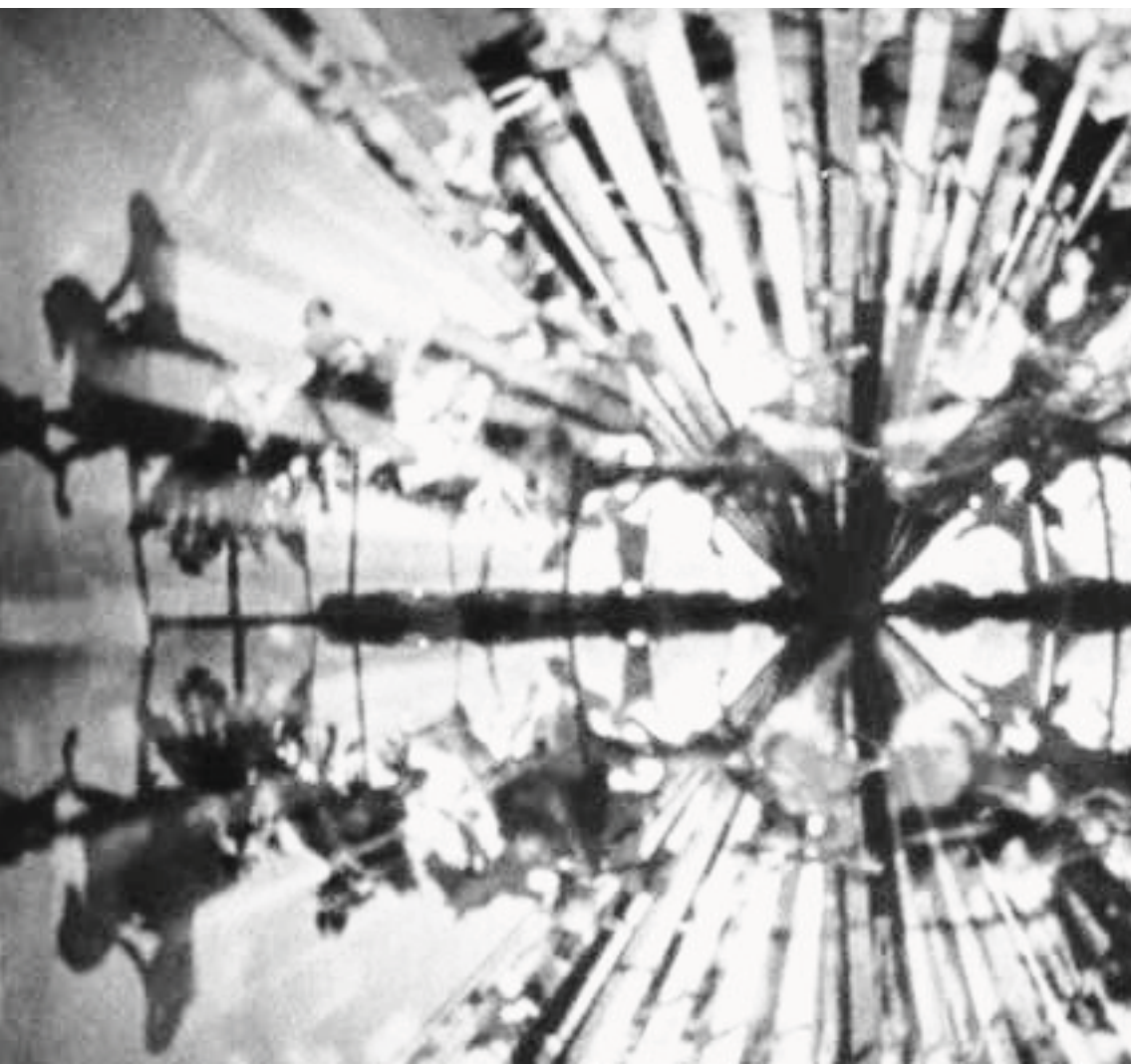
τρόποι επικοινωνίας

*Χάρης Χατζημιχελάκης, Παναγιώτης Αργυρού, Γεράσιμος Τσάκαλος,
Μιχάλης Νικολόπουλος, Γιώργος Πολύδωρος, Χρήστος Τσάκαλος,
Δαμιανός Μπολάνο, Γιώργος Νικολόπουλος, Όλγα Οικονομίδου,
Θεόφιλος Μαυρόπουλος*

- Δικαστική φυλακή Κορυδαλλού, Α Πτέρυγα, 18110 Κορυδαλλός, Αθήνα, Ελλάδα
- Ταχυδρομική Θυρίδα 51076, 14510 Νέα Κηφισιά, Αθήνα, Ελλάδα
- sinomosiarpf@riseup.net

Μικρή συνέντευξη του μεταφραστικού δικτύου αντιπληροφόρησης Contra Info με τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, δέκα συντρόφια φυλακισμένα στην Ελλάδα

Απρίλης 2013

| Ποια είναι η άποψή σας για την καταληψιακή πρακτική;

Οι καταλήψεις αποτελούν διαχρονικά ένα μέσο της αναρχικής εξέγερσης. Οι σύντροφοι, καταλαμβάνοντας ένα κτήριο μέσα στη μητρόπολη, ουσιαστικά απελευθερώνουν ένα σημείο της και καταργούν τη στρατιωτική (μιλιταριστική) ομοιομορφία της πολεοδομίας. Μία κατάληψη μπορεί να είναι ένα εχθρικό σημείο ενάντια στην κυριαρχία του εμπορεύματος, της διαφήμισης, του θεάματος. Αποτελεί μία εμπόλεμη ζώνη για τους φασίστες, για τους μπάτσους, για τους νομοταγείς πολίτες. Ουσιαστικά, είναι ένα σημείο όπου απελευθερώνονται ιδέες, συναισθήματα, δημιουργικότητα, αλληλεγγύη. Ο χρόνος εδώ ορίζεται με τις επιθυμίες μας, κι όχι με το ρολόι των καταναγκασμών και των διαταγών. Όμως, μια κατάληψη δεν είναι το κέντρο του αγώνα. Άλλωστε, η αναρχία δεν έχει κέντρα παρά μόνο κύκλους σε διαρκή κίνηση...

Για εμάς, η κατάληψη είναι ένα μέσο της αναρχίας κι όχι ο σκοπός. Δυστυχώς, κάποιες καταλήψεις στην Ελλάδα ανακηρύσσουν τον εαυτό τους ως μια νησίδα ελευθερίας και περιθωριοποιούν τις υπόλοιπες μορφές άμεσης δράσης. Έτσι, δημιουργούν γύρω τους μια φαινομενική όαση ελευθερίας μέσα στη μητροπολιτική έρημο. Με αυτόν τον τρόπο, η διατήρηση της ύπαρξης μιας κατάληψης γίνεται αυτοσκοπός για κάποιους αναρχικούς. Το αποτέλεσμα είναι κάποιοι καταληψίες, απέναντι στον πιθανό κίνδυνο της καταστολής της κατάληψής τους, να προχωρήσουν σε συνειδητές εκπώσεις και ρεφορμιστικές συνδιαλλαγές με το κράτος και τα δημοτικά συμβούλια μόνο και μόνο για να σώσουν το κτήριό τους. Πρόσφατα, στην περίπτωση της εκκένωσης της Βίλας Αμαλίας στην Ελλάδα, το αριστερό κόμμα του Σύριζα έβγαλε ανακοινώσεις συμπάθειας και στήριξης της κατάληψης, και κανένας καταληψίας δεν αντέδρασε. Αντίθετα, υπήρξε μεγάλη ανοχή και αποδοχή προς ρεφορμιστικούς κύκλους που εμφανίζουν τις καταλήψεις ως εναλλακτικά πολιτιστικά κέντρα. Για εμάς, μια αναρχική κατάληψη είναι ένα ζωντανό εργαστήριο ανατροπής, ανταρσίας και πολέμου ενάντια στο υπάρχον. Είναι ένα σημείο συνάντησης μεταξύ συντρόφων που επικοινωνούν, ανταλλάσσουν απόψεις, οργανώνονται και σχεδιάζουν νέες επιθέσεις ενάντια στο κράτος και στην κοινωνία του.

Μια κατάληψη λοιπόν δεν είναι οι τέσσερις τοίχοι εντός κτηρίου, ούτε οι πόρτες ούτε τα παράθυρά του. Είναι οι άνθρωποι που συμμετέχουν σε αυτήν, οι επιθυμίες τους, οι αγωνίες τους, τα σχέδιά τους. Αυτά δε χάνονται με το κλείσιμο ή το γκρέμισμα ενός κτηρίου.

| Γιατί συνεισφέρετε με όλες σας τις δυνάμεις μέσα από τη φυλακή στη διάδοση αναρχικών ιδεών και εκδόσεων;

Δεδομένου ότι η συνθήκη της αιχμαλωσίας μάς έχει επιβάλει πολλούς περιορισμούς και μας έχει στερήσει αντίστοιχα πολλές δυνατότητες για να πράξουμε επιθετικά όπως εμείς θα το θέλαμε, έχουμε δώσει βαρύτητα στη διάχυση του αναρχικού επιθετικού λόγου, ο οποίος ανάλογα με τη μορφή και το περιεχόμενό του μπορεί να γίνει εξίσου αιχμηρός με ένα κοφτερό μαχαίρι. Εφόσον με τις συλλήψεις μας οι μάσκες της ανωνυμίας έπεσαν, έχουμε την ευκαιρία μέσω της ανάληψης ευθύνης για τη συμμετοχή μας στην αναρχική ομάδα άμεσης δράσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς να προτάξουμε και να μιλήσουμε για την άμεση και με κάθε μέσο επίθεση στο υπάρχον, ανοίγοντας έτσι ένα ζωντανό διάλογο με όλους εκείνους τους συντρόφους μας που πράττουν εχθρικά απέναντι στην κυριαρχία. Θεωρούμε πως με αυτόν τον τρόπο, και παρά τους περιορισμούς που έχουμε ως αιχμάλωτοι στα χέρια της εξουσίας, συμβάλλουμε στη διαμόρφωση ενός επιθετικού μετώπου της μαύρης διεθνούς των αναρχικών της πράξης. Η συμβολή μας σε κάτι τέτοιο μας φέρνει ένα «βήμα» πιο κοντά στην ελευθερία, καθώς δραπετεύουμε νοητά και το μυαλό κι η καρδιά μας συντροφεύουν κάθε επίθεση άμεσης δράσης απέναντι στον πολιτισμό της εξουσίας. Αισθανόμαστε έτσι πιο ζωντανοί, πιο ακμαίοι και πιο δυνατοί, καθώς το ηθικό μας αναπτρώνεται στη σκέψη ότι τα δεσμά της αιχμαλωσίας δεν μπορούν να καταστείλουν την ορμή της εξεγερμένης μας ψυχής. Αυτός λοιπόν είναι ο λόγος που συνεισφέρουμε με όλες μας τις δυνάμεις στη διάδοση των αναρχικών ιδεών και εκδόσεων.

| Ποιοι είναι για σας οι απλούστεροι τρόποι εκδήλωσης αναρχικής αλληλεγγύης προς τους αιχμαλώτους του κοινωνικού πολέμου;

Όπως έχουμε ξαναπεί, η φυλακή δεν είναι το μνημείο της ήττας για έναν αναρχικό αλλά ένας ενδιάμεσος σταθμός, όπου ο κάθε σύντροφος γνωρίζει καλύτερα τόσο τον εαυτό του όσο και τον εχθρό του. Η αναρχική αλληλεγγύη σπάει το τείχος της μοναξιάς και της απομόνωσης, και μας δίνει μίαν εσωτερική δύναμη απέναντι στους δεσμοφύλακές μας. Όταν η αλληλεγγύη είναι αυθεντική, τότε δε ζυγίζεται ούτε ιεραρχείται. Μακριά απ' τους ειδικούς της αλληλεγγύης, που τη μετατρέπουν σε μια χαζοχαρούμενη φάρσα ανθρωπισμού και θυματοποίησης ακρωτηριάζοντας όλα τα επιθετικά μας χαρακτηριστικά, η αναρχική αλληλεγγύη δε χωράει σε νόρμες και αλάνθαστες συνταγές. Η ουσία της αλληλεγγύης είναι η συνέχιση και η όξυνση της αναρχικής επίθεσης με κάθε μέσο – από μια ιερόσυλη επιθετική αφίσα μέχρι μια βομβιστική ενέργεια ή τους πυροβολισμούς εναντίον των αξιωματούχων του υπάρχοντος. Η αλληλεγγύη μεταφέρει απόφιο το μήνυμα ότι όλα συνεχίζονται, κι όπως έχουν πει άλλοι σύντροφοι πριν από μας, «η αλληλεγγύη μεταξύ των αναρχικών δεν είναι απλά λόγια...»

| Ανακύπτουν διαφωνίες μεταξύ των ίδιων των ατομικοτήτων σας, δηλαδή των μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, κι αν ναι, πώς τις διαχειρίζεστε ώστε να κάνετε από κοινού επιλογές;

Η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς είναι μία ομάδα αναρχοατομικιστών και μηδενιστών που συναντιούνται πάνω σε συλλογικές επιθυμίες, επιλογές και πράξεις. Ο καθένας μας ατομικά αλλά και όλοι μαζί σε συλλογικό επίπεδο προωθούμε τις αξίες και τα χαρακτηριστικά του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Πιστεύουμε πως συχνά οι πράξεις μιλούν καλύτερα απ' ό,τι τα λόγια. Άλλωστε, είμαστε άνθρωποι που προερχόμαστε από διαφορετικές διαδρομές, διαφορετικές εμπειρίες, διαφορετικούς κοινωνικούς κύκλους, που μας συνδέει όμως η φωτιά της πράξης και η διαρκής υπαρξιακή εξέγερση της αναρχίας.

Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης είναι μια επιλογή που δε στρίβει προς τα πίσω. Πάμε μπροστά καίγοντας τις γέφυρες που μας συνδέουν με την τάξη και την ησυχία του κόσμου της κανονικότητας.

Φυσικά, ακόμα και ανάμεσά μας, στις συναντήσεις μας, στις συζητήσεις μας υπάρχουν μερικές φορές διαφωνίες που εκρήγνυνται δημιουργώντας νέες συζητήσεις, νέες συμφωνίες και διαφωνίες. Μόνο έτσι όμως έρχεται η εξέλιξη, μέσα απ' την αντίθεση και τη ρήξη. Η ομοφωνία των μαζικών συμφωνιών οδηγεί στην ομοιομορφία, που εκτός από βαρετή είναι και φασιστική, καθώς καταπνίγει τα ιδιαίτερα και μοναδικά χαρακτηριστικά της ατομικότητάς μας. Η απόφασή μας να πράττουμε ενάντια στο υπάρχον δίνει χώρο στις διαφωνίες μας να εκφράζονται δημιουργικά με την προοπτική της όξυνσης της αναρχικής επίθεσης – κι όχι της ανάδειξης χαρισματικών προσωπικοτήτων που επιπλέουν στα βαλτόνερα της θεωρίας των αμφιθεάτρων και των αναστολών. Στις διαφωνίες μας δε θέλουμε να πείσουμε ο ένας τον άλλον, αλλά επιθυμούμε τόσο να ακούσουμε όσο και να μιλήσουμε. Αυτό για εμάς είναι η αναρχική επικοινωνία, ένας τρόπος έκφρασης δίχως εγγυήσεις και βεβαιότητες. Όλες μας οι σχέσεις δοκιμάζονται καθημερινά για να αποδείξουν ότι αξίζουν κι ότι αποτελούν ακόμη επιλογή δίχως να έχουν θυσιαστεί στο βωμό της συνήθειας.

Άλλωστε, η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς δεν έχει ούτε κάποια κεντρική επιτροπή ούτε κάποια αόρατη επίσημη γραμμή. Είναι η συνάντηση των επιθυμιών μας, μακριά απ' τα «πρέπει» μιας αναγκαστικής ενότητας. Γι' αυτό, όταν κάποιες φορές μια διαφωνία είναι πιο ισχυρή από την προοπτική μιας συμφωνίας, τότε αυτή απελευθερώνεται δημιουργικά μέσα από μία αυτόνομη πρωτοβουλία. Η έννοια της πρωτοβουλίας όχι μόνο δεν είναι διασπαστική ως προς τη Συνωμοσία, αλλά αντίθετα ανανεώνει τις σχέσεις μας προς μία ολοκληρωμένη δημιουργική πληρότητα και ελευθερία. Είναι ακόμη ένα βήμα προς τον ήλιο της αναρχίας...

| Πόση σημασία έχει για σας ένα πρόταγμα κατάργησης της δουλειάς;

Η τυραννία της εργασίας και η ηθική της στοιχειώνουν τη ζωή μας. Το ξεπέραςμα της εργασίας μέσω της άρνησής της είναι ένα ουσιαστικό πρώτο βήμα για να κατακτήσουμε την ατομική μας αυτονομία. Αρνούμαστε να γίνουμε μία ακόμη παθητική στατιστική στην παραγωγική διαδικασία. Η μισθωτή εργασία μάς απαλλοτριώνει τη δημιουργικότητα, τη φαντασία και μας μετατρέπει σε άβουλα γρανάζια της κοινωνικής μηχανής, που καταβροχθίζει σάρκες, αίμα, όνειρα και επιθυμίες. Απεχθανόμαστε τις εντολές των προϊσταμένων και τους δείκτες των ρολογιών που ορίζουν οι διευθυντές. Η δουλειά είναι ο νεκρός χρόνος της ζωής μας που μας κρατάει αιχμαλώτους στα δεσμά της συνήθειας. Πιο ύπουλη όμως απ' την ίδια την εργασία ως καταναγκασμό είναι η ηθική της εργασίας. Η μισθωτή εργασία από σκλαβιά έγινε δικαίωμα, και οι εθελόδουλες μάζες θαμπώνονται απ' τις αλυσίδες τους. Παράλληλα, η γραφειοκρατική κοινωνιστική τάση της αναρχίας παγιδεύεται μόνη της σε εργατίστικες λογικές και στην αγιοποίηση του προλεταριάτου. Έτσι, αποδεικνύεται δειλή και ανίκανη να υπερασπίσει και να προωθήσει την αναρχική πρακτική των ένοπλων λησθειών-απαλλοτριώσεων. Η επίσημη-πολιτισμένη αναρχία προτιμάει να προβάλλει τρόπους αυτοδιαχείρισης της μιζέριας και της καταπίεσης μέσω αυτόνομων εργατικών σωματείων, παρά να προτάξει ξεκάθαρα την πρακτική της ληστείας και της ολικής άρνησης εργασίας.

Για εμάς, οι ένοπλες ληστείες των οικονομικών ναών της εξουσίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Είναι ο συνδυασμός της ατομικής απελευθέρωσης απ' την καταπίεση της εργασίας με το συλλογικό πρόταγμα για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς. Όμως, και σε αυτό το σημείο πρέπει διαρκώς να βρισκόμαστε σε εγρήγορση. Η ληστεία μιας τράπεζας από μόνη της δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια όμορφη στιγμή αδρεναλίνης. Αν ο ληστής απλώς αρνείται την εργασία, αλλά διατηρεί μέσα του τον κυρίαρχο πολιτισμό, λατρεύει το χρήμα και γοητεύεται απ' την καταναλωτική μανία, τότε η πράξη του μπορεί να είναι παράνομη, όμως δεν αρνείται την κοινωνική ηθική. Η ληστεία, για εμάς, δεν είναι μια πράξη εύκολου πλουτισμού αλλά μια συνειδητή επιλογή να κλέψουμε πίσω τον κλεμμένο χρόνο και να τον απελευθερώσουμε επιτιθέμενοι στα ψεύτικα είδωλα του υπάρχοντος. Γι' αυτό, πρέπει να αποσυρθούν οι δικαιολογίες, οι εργατίστικες ηθικολογίες και οι αναστολές, για να αρχίσει στο εσωτερικό των αναρχικών κύκλων μια ουσιαστική συζήτηση για την ένοπλη αναρχική εξέγερση και την κατάργηση της εργασίας μια για πάντα.

| *Ο αντιφασισμός κατά τη γνώμη σας χωράει «συμμαχίες» με αριστερές συνιστώσες;*

Για εμάς, ο αντιφασιστικός αγώνας ή θα είναι αναρχικός ή δε θα είναι τίποτα. Οι διαφορές και τα σημεία απόκλισης που υπάρχουν μεταξύ αναρχικών και αριστερών συνιστωσών είναι αξιακά, σε κάθε θεωρητική και πρακτική πτυχή, γι' αυτό και δεν μπορούν να δημιουργήσουν σημεία συνάντησης, παρά μόνο σημεία ρήξης και διαφωνιών.

Η ουσία της αναρχικής επίθεσης ζει μακριά από ηττοπάθειες, θυματοποιήσεις, καταγγελίες, χαρακτηριστικά που κυριαρχούν σε αριστερά σχήματα. Οποιαδήποτε συμμαχία με τέτοιου είδους σχήματα στο όνομα ενός αντιφασιστικού μετώπου το μόνο που μπορεί να επιτύχει είναι συνειδητές εκπτώσεις στον αναρχικό λόγο και πράξη.

Για εμάς, αντιφασιστικός αγώνας σημαίνει πως περνάμε πρώτοι στην επίθεση ενάντια στους φασίστες, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο εναντίον τους, από σιδερογροθιές και μαχαίρια μέχρι βόμβες και σφαίρες.

| *Τι χρειάζεται να περιμένει κανείς για να περάσει για πρώτη φορά στην «αυτοάμυνα» (ή, αλλιώς, στην αντιβία) και στην αντεπίθεση;*

Πιστεύουμε πως το κάθε άτομο αποτελεί για τον εαυτό του ένα ολόκληρο σύμπαν. Από αυτή την οπτική, τα πάντα είναι υποκειμενικά. Η ίδια μας η ζωή είναι η προσωπική μας αφήγηση, μέσα απ' τα δικά μας μάτια. Γι' αυτό, δεν πιστεύουμε στις αντικειμενικές συνθήκες που εξομοιώνουν και αποδέχονται τη μία και μοναδική αντικειμενική επαναστατική αλήθεια. Δεν υπάρχει μία πραγματικότητα αλλά αμέτρητες. Δεν αποδεχόμαστε τη μαζική παραγωγή επαναστατικών συνειδησεων, ανατρεπτικών βιωμάτων και απελευθερωτικών χειρονομιών. Καίμε τα ημερολόγια και σαμποτάρουμε τον αντικειμενικό χρόνο. Ο καθένας μας έχει το ατομικό του εσωτερικό «ρολόι» που μπορεί να τον κάνει να ανατινάζεται ενάντια στο υπάρχον.

Δε χρειάζεται ούτε η αναμονή για τη μαγική στιγμή της μαζικής αφύπνισης, ούτε η αργοπορία για να συγχρονιστούμε με τη βραδυπορία ενός πλήθους που δείχνει να λατρεύει τις αλυσίδες του. Περνάμε πρώτοι στην επίθεση απ' τη στιγμή που νιώθουμε το ανικανοποίητο να κατακλύζει την ύπαρξή μας. Εγκαταλείπουμε τη θέση του θύματος που διαρκώς αμύνεται, και ριχνόμαστε στην έφοδο για το απεριόριστο της αναρχίας.

| *Ποιο είναι για σας το «στίγμα» μιας τάσης αντικοινωνισμού και της ίδιας της μάχης ενάντια στο υπάρχον;*

Η αναρχική ανατρεπτική σκέψη συχνά ακρωτηριάζεται κάτω από την τυραννία της κοινωνικής ηθικής και των αυτονόητων δογμάτων. Μπροστά μας συναντάμε διαρκώς το αυθαίρετο δίπολο του κακού και του καλού. Στο ρόλο του κακού εμφανίζεται το δεσποτικό κράτος, και στο ρόλο του καλού και του αιώνιου θύματος η καταπιεσμένη κοινωνία. Για εμάς, όμως, η εξουσία δεν είναι απλά μία ολιγομελής κλίκα διευθυντών, αρχηγών και αξιωματικών αλλά μια διάχυτη κοινωνική σχέση.

Η εξουσία υπάρχει τόσο στην κάννη των όπλων της αστυνομίας, όσο και στις εντολές του πατέρα σε μία πατριαρχική οικογένεια. Η εξουσία δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα σε μικρούς και μεγάλους τυράννους. Υπάρχει σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής, απ' τη σιδερένια δύναμη των νόμων μέχρι την πιο απλή χειρονομία σε μία προσωπική σχέση. Γι' αυτό, θεωρούμε ότι η κοινωνία είναι το διάφανο κάτεργο της εξουσίας. Άλλωστε, η εξουσία δε διατηρείται μόνο με την καταστολή, αλλά και με την αποδοχή των πολλών.

Γι' αυτό, ως αντικοινωνικοί αναρχικοί, θέλουμε να καταστρέψουμε την κοινωνία και την κυρίαρχη ηθική της. Όταν λέμε «πόλεμος ενάντια στην κοινωνία», δεν εννοούμε το μαζικό θάνατο αλλά το θάνατο των κοινωνικών προτύπων. Άλλωστε, η μαζική κοινωνία είναι γέννημα της εξουσίας. Η κοινωνική συνοχή χτίζεται πάνω στη μαζική εξουσιαστική κουλτούρα που ανορθώνει τα είδωλα του θεάματος, μιλάει τη γλώσσα της διαφήμισης, υποδαυλίζει τους φυλετικούς διαχωρισμούς, δημιουργεί το απρόσωπο μοναχικό πλήθος. Όπως έχει γραφτεί κάπου για τις κοινωνίες των μητροπόλεων, «ποτέ δεν είδα τα σπίτια των ανθρώπων να βρίσκονται τόσο κοντά, κι όμως οι άνθρωποι να είναι τόσο μακριά ο ένας απ' τον άλλον και τόσο μόνοι».

Η αντικοινωνική αναρχία χτυπάει την εξουσιαστική πυραμίδα της κοινωνίας και προωθεί τους αναρχικούς κύκλους των κοινοτήτων. Η ανθρώπινη κοινότητα, σε αντίθεση με την κοινωνία, προωθεί την επικοινωνία, τη δημιουργικότητα, τη φαντασία... Η κοινωνία καταβροχθίζει τη μοναδικότητα του ατόμου μέσα στο απρόσωπο πλήθος, ενώ η κοινότητα αναδεικνύει τη συλλογική συντροφικότητα πάνω στην ελεύθερη συνεύρεση ατομικότητων. Είναι η έκφραση της ζωής σύμφωνα με τις επιθυμίες, καταργώντας τους κανόνες.